

Superster STACEY

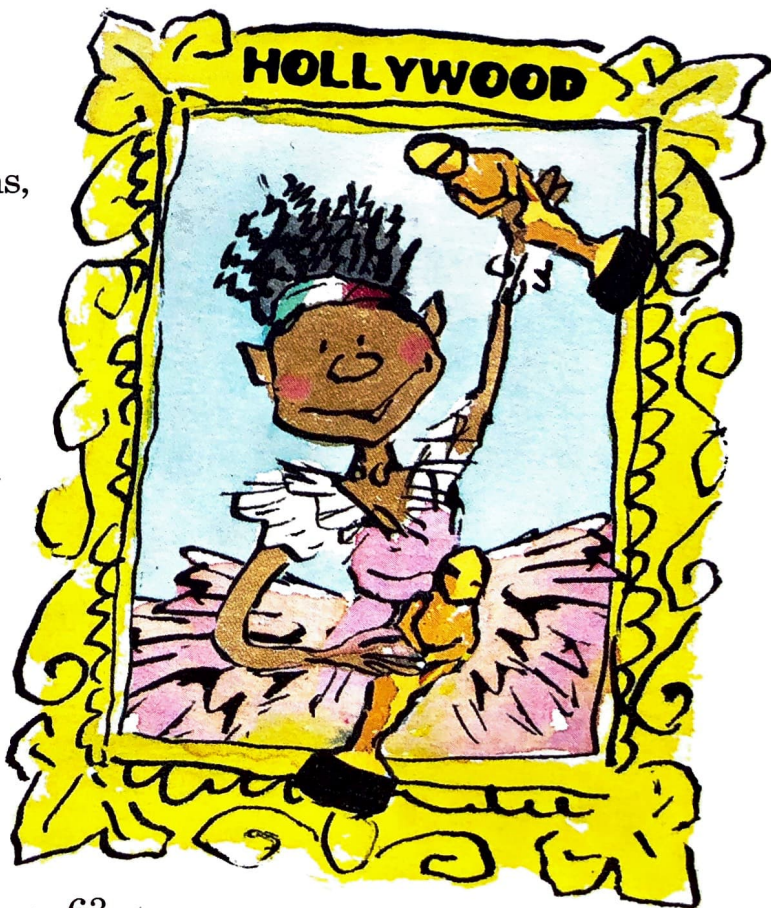
VANAF HET MOMENT DAT STACEY haar voorname entree in de wereld maakte op de dag van haar geboorte, vermoedde ze al dat ze voorbestemd was om een ster te worden. En toen ze tien was, was ze ervan overtuigd dat ze de beroemdste ster zou worden die de wereld ooit had gekend.

In haar hoofd had ze het allemaal **gepland**.

Ze zou de hoogste top bereiken in de amusementswereld. Ze zou miljoenen albums verkopen en overladen worden met prijzen. Uiteindelijk zou ze meespelen in een film over haar leven met als titel:

Stacey Klomp Het levensverhaal van een legendarische superster

Ze zou nog leven als er in de stad waar ze woonde een reusachtig gouden standbeeld van haar opgericht zou worden. En om haar te eren zou een museum geopend worden. In dat **Klomp-museum** zou geen enkele klomp te zien zijn. Wel haar eigen verzameling jurken en japons, de prijzen die haar waren toegekend en natuurlijk ook foto's waarop ze de chique kleren droeg en de prijzen in haar handen hield. Daardoor zou ze beroemd blijven tot eeuwen na haar dood. En tot het einde der tijden zou ze gevierd worden.

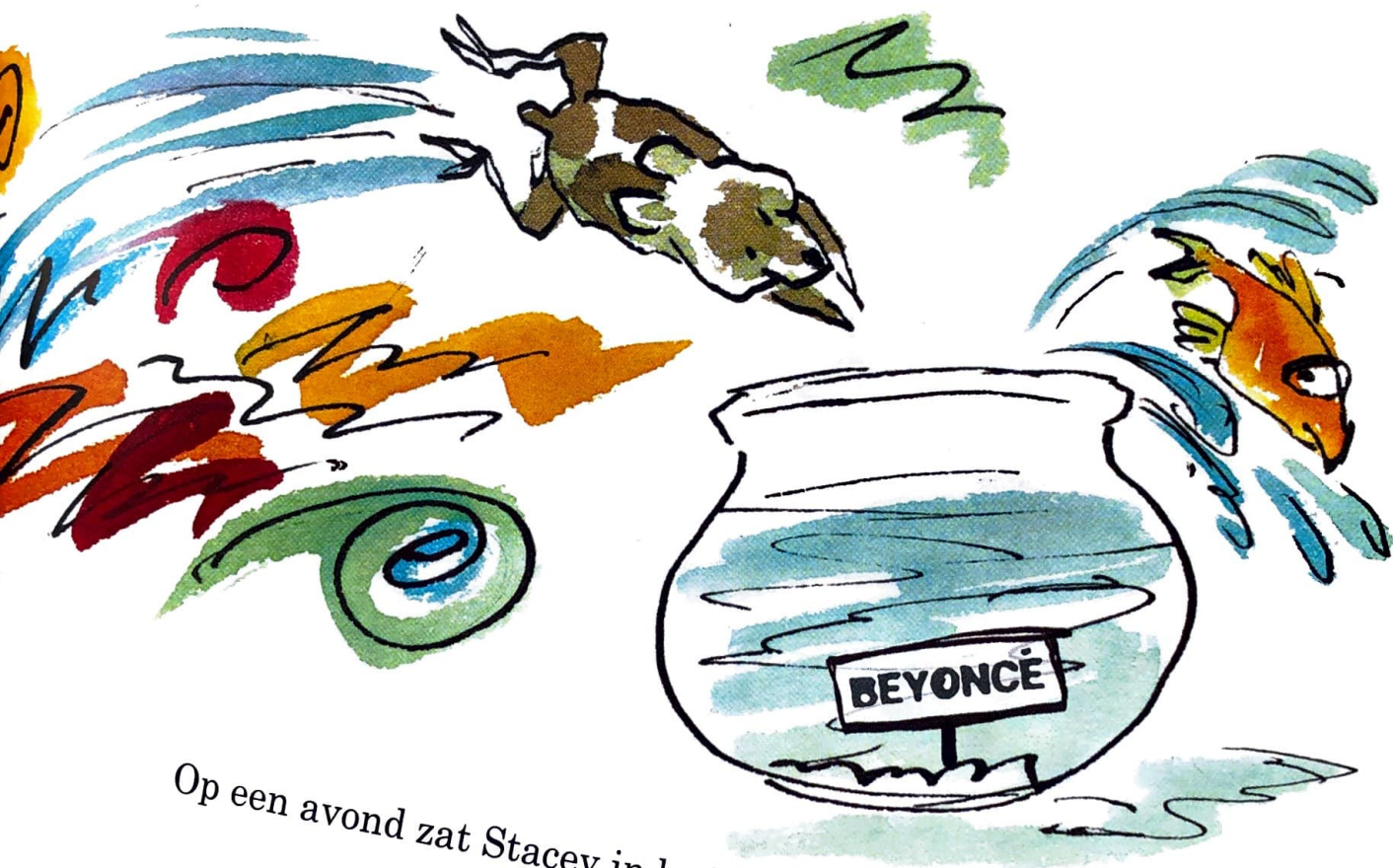
Er was maar één probleem.
Stacey had **geen talent**.
Als ze probeerde te zingen, drongen de geluiden uit haar keel pijnlijk door tot diep in je oren. Het klonk eigenlijk niet als zingen, maar eerder als **jammere**n. Haar arme ouders besteedden elke cent die ze bezaten aan zanglessen voor hun van roem dromende dochter. Maar het lukte Stacey niet beter te zingen. Integendeel, ze zong almaar slechter. Elke keer als het meisje begon te oefenen, gebeurde er iets vreselijks.

Op een dag sloeg haar muzikleraar zijn handen over zijn oren. Hij sprong door het raam en viel vijf verdiepingen lager op de grond. Toen hij gevonden werd, lag er een uitdrukking van opluchting op zijn gezicht.

In de keuken begon Stacey eens een beroemd volkslied te zingen. Haar moeder bad en smeekte haar dochter ermee op te houden. Stacey begon nog luider te zingen en de vrouw verstopte zich in de diepvriezer.

Het duurde weken voor ze ontdooid was.
Als Stacey in haar kamer begon te oefenen, sprong Beyoncé,
haar goudvis, uit zijn kom en Mariah, haar hamster, sprong
erin.

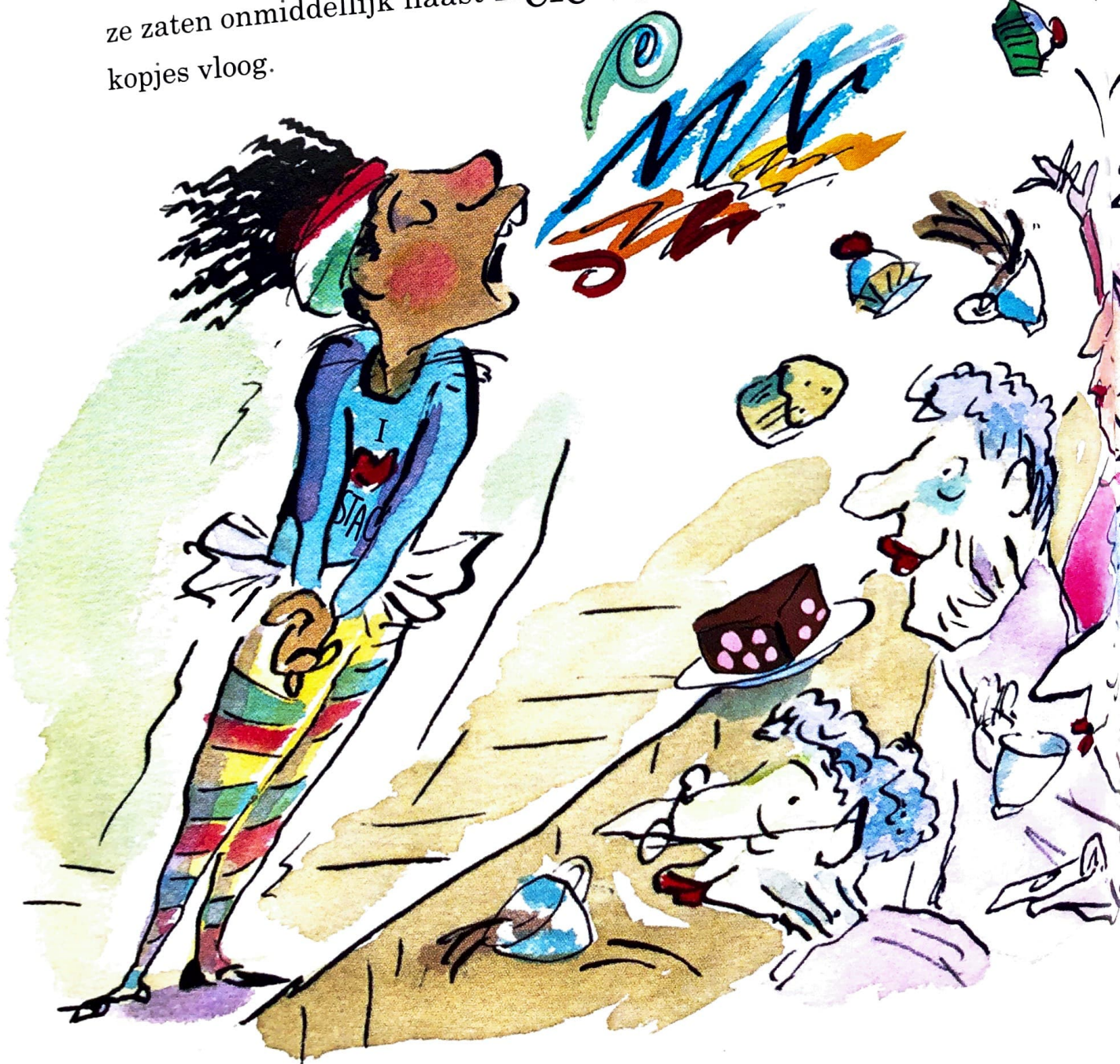

Op een avond zat Stacey in bad te zingen
en alle muurtegeltjes
sprongen stuk.

Bij een samenkomst op school zong Stacey kerstliederen. De
directrice drukte op de knop van het brandalarm en de school
werd ontruimd.

Toen Stacey eens voor zich uit liep te neuriën tijdens een boswandeling, vielen achter haar een paar bomen om.

Op een avond ging het meisje in het buurthuis optreden voor een groep bejaarde dames. In een liefdeslied hield ze een buitengewoon hoge noot nogal lang aan. En al waren de dametjes zo goed als doof, ze zaten onmiddellijk haast **helemaal** onder de thee die uit hun kopjes vloog.

Op een middag was Stacey toonladders aan het oefenen met haar muzieklerares. Ineens dook de dame weg in haar grote piano en ze sloot het deksel.

Stacey moest nu helemaal achteraan in de tuin gaan oefenen. Maar op de een of andere manier zette het schuurtje zichzelf in lichtervlam en het brandde af tot de grond toe.

Stacey stond eens helemaal alleen op een heuveltop en ze begon te zingen. Onmiddellijk viel er een zwerm vogels uit de lucht dood voor haar voeten neer.

Maar ondanks alles bleef ze geloven dat ze de beste zangeres van de wereld was. Ze vond dat zij gelijk had en iedereen in haar omgeving ongelijk. Vooral haar goudvis. Dus besloot ze maar eens te gaan deelnemen aan een talentenjacht op tv. Ze was ervan overtuigd dat die voor haar de eerste stap naar wereldwijde *roem* zou betekenen.

Haar ouders smeekten haar geen auditie te gaan doen voor **Egomanie**. Ze wisten dat het een catastrofe zou worden. Het kon best dat de jury en het publiek haar luidkeels zouden smeken ermee op te houden. Of, nog erger, dat ze haar zouden uitlachen omdat ze vreselijk slecht zong.

“Zijn jullie gek geworden?” protesteerde
het meisje.
“**Stacey Klomp** neemt deel
om te winnen!”

‘Jij bent Stacey Klomp,’ zei haar moeder.

‘Dat weet ik!’ zei Stacey Klomp. ‘En ik, Stacey Klomp, zal gekroond worden tot de beste zangeres ooit. Live op tv!’

‘Maar, mijn lieve kind ...’ Haar vader probeerde het probleem voorzichtig aan te kaarten. ‘Stel dat je toevallig een baaldag hebt ...’

**‘Stacey
Klomp
heeft nooit
een baaldag!’**

tierde Stacey Klomp.

‘Maar jij bent Stacey Klomp,’ herhaalde haar moeder.

‘Dat weet ik ook wel, stom mens! Mijn auditie wordt een triomf. Iedereen zal zich altijd blijven herinneren hoe **Stacey Klomp** haar eerste stap zette op de weg naar roem. Nee ... naar wereldwijde roem. Nee ... naar eeuwigdurende *roem!* Om echt, heel echt, een mega-hyper-superster te worden! Is het ooit al gebeurd dat er niet ongelooflijk heftig gereageerd werd als **Stacey Klomp** zong?’

‘Voor de laatste keer, je bent ...’

Maar voordat haar moeder haar zin kon afmaken, kwam Staceys vader tussenbeide. ‘Nee, mijn lieve dochter. Je hebt gelijk, de reacties zijn altijd ongelooflijk geweest.’

‘**Precies!**’ zei het meisje. ‘**Stacey Klomp** weet het zeker. Zodra **Stacey Klomp** live gaat zingen op tv, wordt **Stacey Klomp** de beroemdste persoon die de wereld ooit gekend heeft ...’

‘O nee,’ mompelde haar vader.

‘... ooit.’

‘Ik dacht dat je uitgepraat was.’

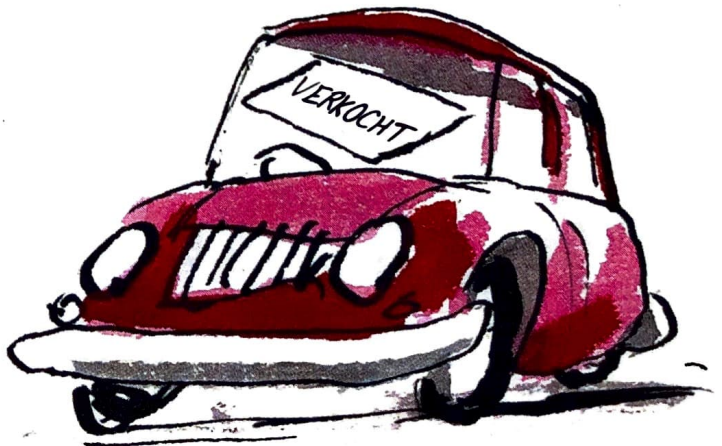
‘... voor eeuwig en altijd.’

‘Nu klaar?’

‘... en nog langer.’

Het meisje dacht een paar tellen na. ‘Ja, **Stacey Klomp** is klaar.’

De beslissing was genomen. Dus werden er formulieren ingevuld. Er werd druk getelefoneerd. En de auto van het gezin werd verkocht om een onvoorstelbaar dure outfit te kunnen kopen.

Eindelijk brak de avond van de auditie aan, na weken onafgebroken repeteren. Staceys moeder was op de Noordpool gaan wonen, haar vader nam samen met zijn dochter de bus naar de auditiezaal. Haar jurk was zo breed dat hij de hele achterbank bedekte.

Stacey stapte statig het podium op. Haar vader stond in de coulissen met een bang hart af te wachten wat er zou gebeuren.

‘Hoe heet jij?’ vroeg Tyson Troffel, de voorzitter van de jury en een erg verwaande man. Hij was zeker negentig jaar oud, maar zijn huidskleur was merkwaardig oranje. Zijn tanden schitterden zelfs in het donker en zijn pruik lag boven op zijn hoofd als een ineengedoken dashond. Hij was zo’n man die zelfs in het donker een zonnebril droeg. Er waren nog drie andere juryleden, maar hij betaalde hen om daar te zitten

en mooi te wezen en nooit iets te zeggen. Bij **Egomanie** draaide alles om Tyson Troffel.

‘Stacey Klomp,’ antwoordde het meisje.

‘Na vanavond zal niemand die naam nog vergeten.’

De toeschouwers begonnen tegen elkaar te mompelen. Wie was dat meisje met haar ontzettend grote ego?

Tyson Troffel had blijkbaar een geheugen als een zeef. ‘Sorry, hoe was je naam ook alweer?’

‘Stacey Klomp.’

‘En wat ga je vandaag voor ons zingen?’

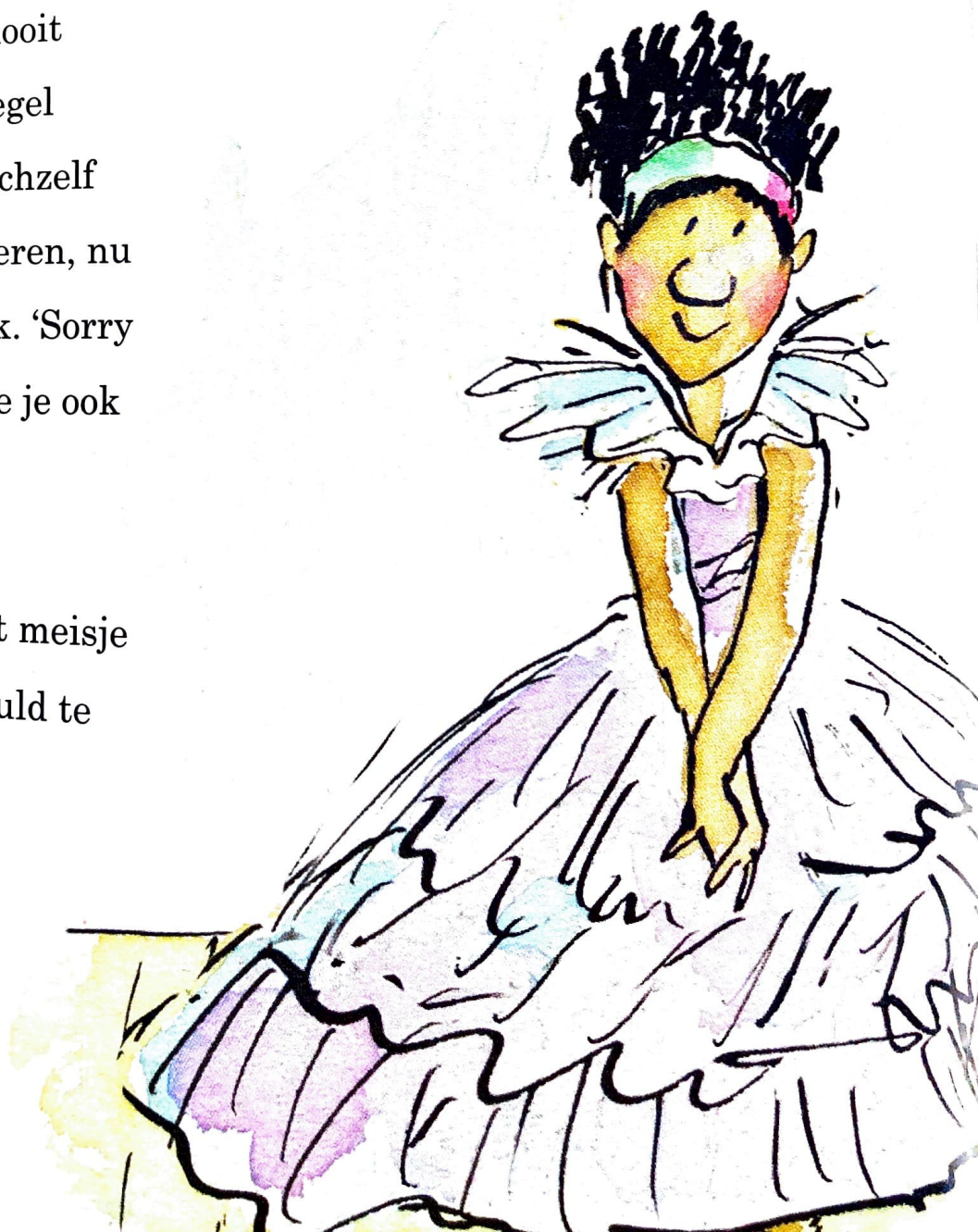
'Een liefdeslied,' kondigde het meisje aan. 'Het gaat over de liefde van je leven.'

'En aan wie zul je denken terwijl je het zingt?' wilde Tyson Troffel weten.

'Aan mezelf,' antwoordde Stacey.

De toeschouwers lachten. En al kon Tyson Troffel nooit voorbij een spiegel lopen zonder zichzelf erin te bewonderen, nu gniffelde hij ook. 'Sorry eh ... hoe heette je ook alweer?'

'Stacey Klomp!' Het meisje begon haar geduld te verliezen.

‘En kun jij goed zingen, Stacey Klomp?’

‘Geloof me, **Stacey Klomp** is de beste zangeres ooit.’

De toeschouwers giechelden weer. Ze hadden wel vaker verwaande kandidaten zien optreden in de show, maar dit meisje overtrof hen allemaal.

‘Het spijt me, maar hoe heette je ook alweer?’

‘STACEY KLOMP!’

‘Stacey Klomp, het podium is helemaal van jou!’

De lichten werden gedimd en er werd een spot op het meisje gericht. En op haar enorm wijde jurk, waarin ze er als een kolossaal **schuimgebak** uitzag.

Haar vader zou vanachter de coulissen naar zijn dochter luisteren. Toen ze op het podium stond, werd zijn gezicht almaar roder van verlegenheid. Nu was zijn moment aangebroken. Stacey had hem een eenvoudige opdracht

gegeven. Als ze in zijn richting knikte, moest hij de cd aanzetten met de muziek van het nummer dat ze ging zingen. Maar om zijn dochter niet helemaal te laten **afgaan** als een gieter had hij iets bedacht. Hij had niet de cd met alleen maar de muziek genomen, maar eentje waarop een beroemde zangeres het nummer zong. Net op het moment dat Stacey in gezang zou **uitbarsten**, zou hij de stekker van haar microfoon uittrekken. Niemand in de zaal of thuis voor de tv zou haar dus horen zingen. Het zou klinken alsof Stacey Klomp een **fantastische** stem had. Geen die klonk alsof iemand met zijn nagels over een schoolbord kraste.

Stacey ademde diep in en knikte naar haar vader. Hij wist dat de juiste cd, die van de *beroemde* zangeres, in de speler lag en drukte op **PLAY**.

In een flits zag hij dat niemand achter de coulissen naar hem keek. Het snoer van de microfoon had hij om zijn voet gewikkeld en hij rukte de stekker uit de muur.

De muziek **zwol** aan.

Stacey deed haar mond open om te zingen en de juryleden, de toeschouwers in de zaal en de miljoenen mensen thuis voor hun tv hoorden het prachtig vertolkte lied. Onmiddellijk applaudisseerden de juryleden en de toeschouwers brachten haar een staande ovatie. Stacey Klomp had de stem van

een *superster*.

Dachten ze.

Haar vader draaide de volumeknop helemaal open. Zo zou de cd het gekrijs van zijn dochter overstemmen.

Het drong helemaal niet tot Stacey door dat haar vader iedereen misleidde. Er werd precies gereageerd zoals ze had verwacht. Iedereen bewonderde haar talent. En zij stelde zich voor wat haar te wachten stond. Haar eigen privévliegtuig.

AIR KLOMP ONE.

Haar eigen Rolls-Royce met chauffeur zou op de landingsbaan voorrijden om haar overal naartoe te brengen waar ze moest optreden. Voor elke show zou ze achter de coulissen met honderd witte poesjes kunnen spelen. Voordat ze ook maar één noot had gezongen, zouden duizenden fans in de zaal opveren om haar toe te juichen. *De grootste* diamanten ter wereld zouden aan haar oren bengelen. Tijdens elk lied zou ze zich tien keer omkleden. Aan het eind van haar optredens zou het hele podium kniehoog met bloemen bedekt zijn.

In de coulissen stond haar vader stilletjes te monken. Zijn trucje had niet beter kunnen lukken.

Maar zijn glimlach verdween bliksemsnel toen het noodlot toesloeg. Net toen het lied aanzwol, bleef de cd steken.

De stem op het schijfje herhaalde een woord een keer en nog een keer en nog een keer.

‘Liefde ... Liefde ...
Liefde ... Liefde ... Liefde ...’

De toeschouwers begrepen dat ze in de maling genomen waren. Opeens waren ze erg, **heel erg** boos. Dat meisje was een bedriegster! Het boegeroep klonk oorverdovend.

‘BOOOOOEEEEEE!’

In paniek drukte Staceys vader op de STOP-toets van de cd-speler en hij rende het podium op. Hij wilde zijn dochter daar weghalen en haar in veiligheid brengen, weg van de woedende menigte.

‘WIE BENT U?’ schreeuwde Tyson Troffel.

‘Ik ben de vader van het meisje, meneer!’

antwoordde de man en hij strekte zijn armen uit om zijn dochter op te vangen. ‘Het is allemaal mijn schuld. Vergeef het me, alstublieft. Ik wilde dat Stacey het goed zou doen, dus verwisselde ik de cd’s. Alstublieft, alstublieft, alstublieft, geef haar niet de schuld!’

‘Papa, je hebt het voor me verknaald!’

schreeuwde Stacey en ze kneep haar vader in zijn neus.

‘Ai!’ gilde hij.

De toeschouwers begonnen weer boe te roepen.

‘BOOOEEEE!’

‘HOU TOCH JE KOP!’ beet Stacey hun toe.

Maar ze begonnen nog harder te joelen.

‘BOOOEEEE!’

‘Stacey, alsjeblieft,’ smeekte haar vader. ‘Ik wilde echt niet dat ze je zouden uitlachen!’

‘Uitlachen?’ Het meisje kon haar oren niet geloven.
‘Stacey Klomp is de allergeweldigste zangeres die de wereld ooit gekend heeft!’

‘BOOOEEEE!’

Tyson Troffel voelde dat wat er gebeurde een geweldig stukje show was. Dat er fantastische kijkcijfers mee te behalen vielen. ‘Alsjeblieft, dames en heren, hou daarmee op!’

De toeschouwers deden onmiddellijk wat hij zei.

‘Luister, eh ... hoe heet je ook alweer?’

‘STACEY KLOMP!’

‘Nou, Stacey Klomp, waarom zou je eens niet een nummer zingen zonder muzikale begeleiding ...’

‘Néé!’

 smeeke Staceys vader.

‘JA!’ antwoordde Stacey. ‘Iedereen zal zich altijd blijven herinneren dat er op dit moment een *superster* werd geboren.’

‘Schitterend!’ mompelde Tyson Troffel en hij wreef opgewekt in zijn handen.

Het meisje ademde diep in. Haar vader huiverde en stopte zijn wijsvingers in zijn oren.

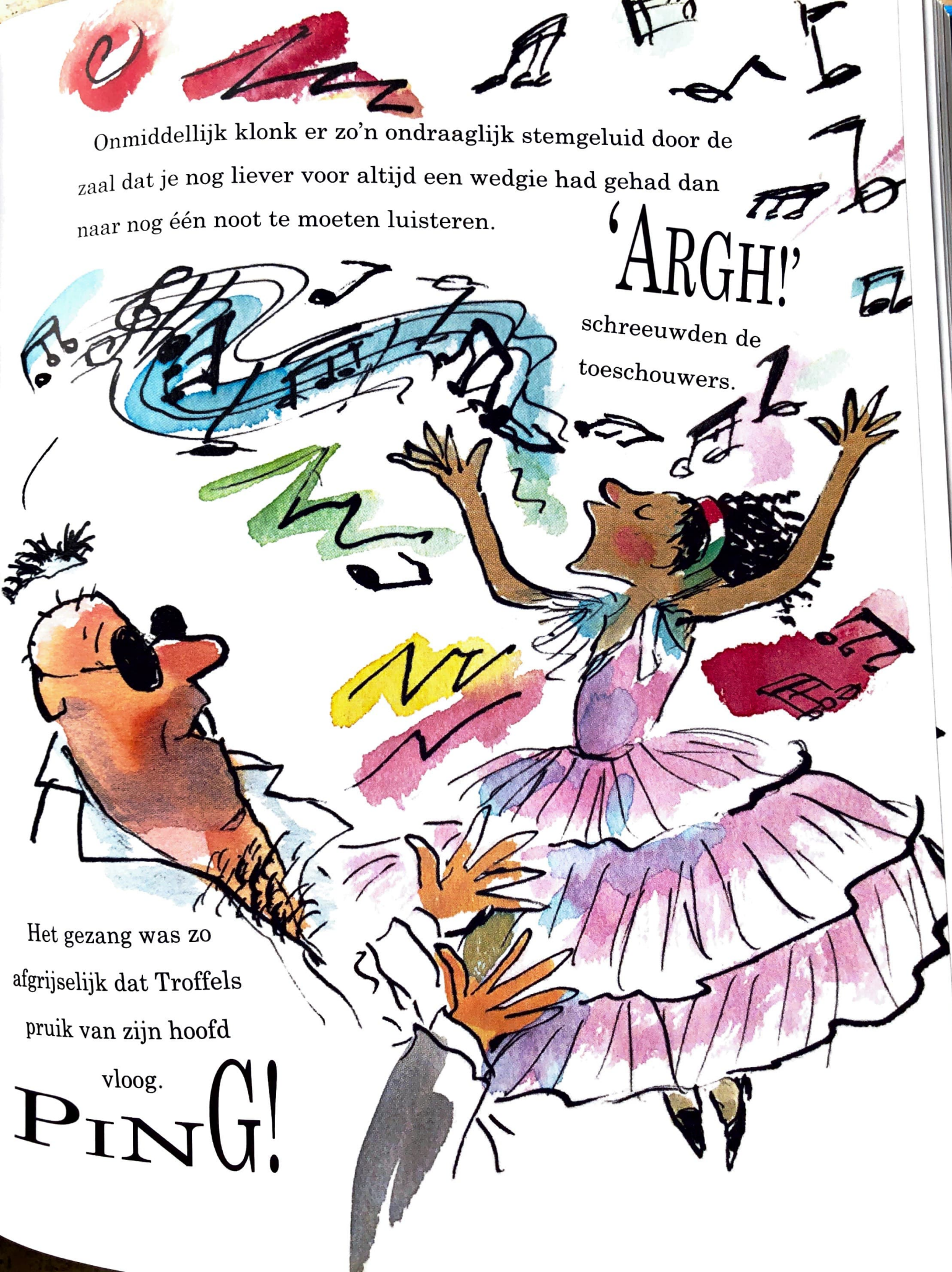
Onmiddellijk klonk er zo'n ondraaglijk stemgeluid door de zaal dat je nog liever voor altijd een wedgie had gehad dan naar nog één noot te moeten luisteren.

'ARGH!'

schreeuwden de toeschouwers.

Het gezang was zo afgrijselijk dat Troffels pruiк van zijn hoofd vloog.

PING!

Maar net als altijd ging Stacey gewoon door. Ze haalde
bijzonder hoog uit ...

‘Laaaaaaa’

‘Laaaaaaa’

‘Laaaaa’

De noot klonk zo snerpnd dat er een barst
ontstond in het plafond van de zaal.

KRAK!

Een gigantische
kroonluchter viel op de vloer.

BÁÁM!

De muren begonnen te
wiebelen.

WIEBEL!

a...!

'Laaaaaaa...!'

De mensen schreeuwden en renden voor hun leven ...

Tyson Troffel zocht wanhopig naar zijn pruik en werd bedolven onder puin.

'NEEE!'

Er vloog stof door de lucht alsof er een ontploffing had plaatsgehad.

Wwwwoesh!

Dat werd allemaal live uitgezonden op tv. Tot de schermen in de huiskamers ineens zwart werden doordat de camera's vernield werden ...

'ARGH!'

... net voordat de hele zaal instortte.

'BAF!'

Het was een gedenkwaardige avond in de geschiedenis van de amusementswereld. Een avond die nooit ofte nimmer vergeten zou worden.

Staceys droom kwam dus uit. Het meisje werd onvoorstelbaar beroemd. Wel als slechtste zangeres van de wereld, niet als beste. Het enige positieve aan de zaak was dat Tyson Troffel door Stacey in het ziekenhuis was beland. Hij zou een hele week niet op tv kunnen verschijnen.

De zaal was helemaal ingestort en er lag wel een miljoen ton puin. Maar Staceys vader weigerde een eind te maken aan de zoektocht naar zijn dochter.

Dagen en nachten bleef hij met zijn handen wroeten in de steenbrokken en uiteindelijk vond hij haar.

‘STACEY!’

riep hij uit met
tranen in zijn ogen.

De jurk van het meisje was aan flarden gescheurd, haar mond was kurkdroog door het stof en ze was van top tot teen overdekt met vuil. Maar toen haar vader haar onder het puin vandaan trok, was het eerste wat ze riep:

‘Mag ik door naar de volgende ronde?’

